

Tranås AIF hockey

Jag tycker att TAIF förtjänar ett eget kapitel för det har betytt oerhört mycket för mig och de 6 säsonger jag fanns med kommer alltid ha en stor betydelse för mig.

Jag vet inte vad jag tänkte på egentligen när jag tackade ja på frågan om jag ville dela massöruppdraget med min kollega. Idag minns jag inte vad han sa och vad han berättade, men något fick mig att nappa på erbjudandet. Hur tänkte jag egentligen? Men jag är oerhört tacksam för det var en underbar tid och det är helt klart ett minne för livet.

Jag minns mitt första besök i ishallen som var fyllt med en rejäl dos av blyghet. Här var ju killarna som var superpopulära i stan och som vågade ta plats och här var jag med min vana av osynlighet. Här var jag som tog klivet in i en värld med offentliga och omtalade människor och eftersom jag var kvinna som klev in i en manlig värld så var det bara att acceptera att jag kommer helt klart inte lägre vara osynlig. Året var 1998 och då var det inte många kvinnliga massörer i de högre divisionerna och självklart gav det mig uppmärksamhet, men även en känsla av sockerdricka jag kunde bara njuta.

Min uppgift

Jag insåg nog inte förrän efter ett tag vilket ansvar en massör/sjukvårdare har i ett lag, men som tur finns det ofta en stor erfarenhet i laget och människorna omkring laget. Vissa säsonger hade jag även förmånen att ha en studerande sjukgymnast eller liknande i laget som kunde rycka in och hjälpa mig. Det jag också insåg snabbt var att även vi skulle finnas på plats både på träning som match, så det var skönt att vi var två som kunde dela på uppgiften.

Jag var ofta först på plats och ofta gick jag hem bland dom sista både på träning som match. Ibland hade jag fullt upp att göra då det skulle tejpas, masseras och plåstras om och ibland satt jag mest av tiden. Det som var viktigt var att alltid vara redo eftersom jag aldrig visste vad som kunde hända. Det kunde lika gärna hända på en träning som på match att någon blev skadad och på träning blev det alltid ett större ansvar eftersom vi inte hade någon läkare på plats. Jag minns några träningar som fick mitt hjärta att hoppa upp i halsgropen och det gällde att få tag på en ambulans eller läkare illa kvickt.

Varje år när nya laget var sammansatt var det för mig viktigt att få både tränarnas och spelarnas förtroende kanske lite extra för att jag var kvinna, men också för att hjälpa laget till en bra säsong. Jag ville lära mig hur spelarna fungerade och hur jag skulle jobba med dem både vid träning som match. Jag lärde mig att förstå spelarnas kroppsspråk och där jag visste vilka skavanker de hade och vem som filmade eller hade rejält ont vid en smäll för att snabbt lösa uppgiften om de behövde min hjälp eller inte. Så när jag hade lärt mig laget behövde jag bara se spelstilen och kroppsrörelsemönstret för att veta vem som var ute på isen och om jag behövde rycka in och det var en skön känsla.

Att sitta och kolla träningspass kan ibland bli lite långtråkigt, men det var ju viktigt att jag fanns där och här var ju också chansen att lära mig spelet och spelarna bättre. Så en grej jag övade på var att bara kolla på spelarnas skridskostil för att lära mig mera om spelaren och veta vem som var därute utan att först se vilket nummer som satt på hjälmen eller tröjan. Jag ville bli bättre och hjälpa laget och än idag så kan leta efter vissa spelare genom att kolla in åkstilen och kroppshållningen och japp där var han fortfarande en grym känsla.

Det var också en otrolig känsla när jag kunde vara delaktig i en vinst eller förlust eftersom jag kunde avgöra om en spelare kunde spela eller borde avstå pga en smäll. Där jag under en period tog beslutet om spelaren skulle sys eller om jag kunde lappa ihop honom och vi kunde sy i pausen. Där jag med min kunskap om spelaren och hans kroppsspråk snabbt kunde förstå hur jag skulle jobba som en gång när en av våra bästa spelare kom med armen hängandes vid sin sida. Det såg helt klart inte bra ut, men snabbt förstod jag och jag lyckades hitta rätt under axelskydden och tryckte till. Han var ute igen på isen vid nästa byte och visst jag hade bara gjort mitt jobb, men vilken grym adrenalinkick jag fick. Här var jag delaktig i allt detta en enormt grym känsla av lycka.

Uppmärksamhet

Jag fick mycket uppmärksamhet i Tranås och även på bortamatcher de första åren. När nya spelare och tränare kom så blev det alltid en reaktion, men det gick fort över och de sista åren var vi tom två kvinnliga massörer/sjukvårdare så för mig var det helt klart en bra sporre, grym bra PR och självklart en underbar terapitid.

Här kunde jag inte vara blyg och gömma mig. Nä, här var jag tvungen ta för mig och nån kärleksskrank hysterisk brud var jag ju inte nä, dom glasögonen hade jag inte hittat ännu utan det var bara naturligt att ha en proffsig profil. Jag älskade verkligen hockeyTina och jag behöll gärna den kostymen på mest hela tiden.

16 december 1999 var jag på förstasidan i Tranås Tidning det är nog första gången jag blev ordentligt offentlig i media. Här var Tina som masserade stans hockeylag och texten börjar ”Det är nog många tjejer som tycker att Tina Persson har det verkiga drömjobbet. Hon är nämligen massör åt killarna i TAIF:s A-lag i hockey.” Jag har kvar tidningen och jag minns hur lycklig jag var tänkt här är jag och de var sant jag var i en dröm vem kunde ana.

Det jag också fick lära mig var att hantera folks nyfikenhet vad kunde jag berätta och inte berätta. Helt plötsligt var det många nyfikna människor som stoppade mig på stan för att bli uppdaterade, så för mig gällde det att vara både noggrann och försiktig.

Minnen

Jag måste dela med mig av några små härliga minnen kanske bara korta, men ändå för mig betydelsefulla.

Härligaste minnet är nog när vi 99/00 gick vidare till superallsvenskan. Det var mitt andra år och vi hade en otroligt bra tränare som jag kom bra överens med även om han skällde ut mig vid ett tillfälle. Det härliga för min del var att jag inte fanns i båset när det hände utan jag var ute med en annan spelare hos läkaren, men vi redde ut situationen bra och efter det fick vi en ännu bättre kommunikation. Jag insåg efter det hur viktiga även mina beslut var så därefter gick jag alltid igenom mina beslut som jag tagit under matchen för att utvärdera och bli en bättre massör/sjukvårdare. Detta är något som jag fortsatt göra i mitt liv även om det ibland kan vara svårt, men att utvärdera och bli utvärderad är för att jag vill växa och bli bättre. Jag lärde mig att kritik inte är kritik om du kan se det från den möjliga sidan att vilja växa som människa.

Sista veckan i superallsvenskan Björklöven borta och vi går till straffar och vinner. Vi åker hem och vidare ner till Ängelholm för att möta Rögle minns inte resultatet tyvärr och sen hem och en förlust mot Mora och det gör att vi är ute. Vilken vecka, vilken känsla det går bara inte att beskriva utan jag är bara tacksam för att jag fick vara delaktig i TAIFs största äventyr skulle jag nästan tro att det var.

Säsongen 99/00 hade vi också två spelare som idag är och var oerhört duktiga. Johan Franzen som idag finns i Detroit som hade kommit från en div 2 klubb denna blyga människa som visade sig vara en grym spelare och att vi redan då såg att honom kommer det att bli något stort av. Även Stefan Liv som tillhörde HV71 blev utlyrd till oss och för min del tycker jag att det var då det hände för honom. Den killen hans liv var hockey och vilken personlighet. Jag är oerhört stolt över att ha fått vara i samma lag som dessa två människor och det är tragiskt att Stefan fick lämna oss alldeles för tidigt, men han kommer vara en förebild för många för att han var en unik människa med en härlig spelstil.

”Stora lag”

2001/2002 då har vi första matchen i serien mot Leksand hemma. Oj, vad jag fick trängas i båset med alla sportkanaler som skulle filma när elitserielaget hade åkt ner och fick spela ute på vischan. Känslan när vi fick spela mot de proffsigare lagen som Leksand var ju alltid lite extra kul och sen när vi vann en julkupp hemma ett år i vår ishall mot AIK och HV71 det var också lite extra kul.

HV71 var ju ett lag som vi hade nära kontakt med och alla matcher vi spelade mot dom lyckades vi vinna på något sätt, så det var ju inte så konstigt att jag tyckte dom var riktiga sopor, men det gillade inte våra småkillar i TAIF för HV var ju laget dom avgudade.

Flera minnen

Kumla borta vid ett tillfälle när det var att vinna eller försvinna. Jag brukade aldrig vara nervös när det var match för jag var så fokuserad på spelarna att jag inte hade koll på när det blev mål. Jag var ju inte där för att se matchen jag var ju där för att jobba och det satte spår i mitt hockeysseende väldigt länge. Nu flera år senare kan jag se en match utan att tänka på vad som händer i båset eller där nere i andra ändan inte där spelet var. Helt klart en rejäl arbetsskada.

Kumla borta jag vet jag stod och skakade i båset och jag fick hålla mig i sargen för det var så oerhört spännande. Jag vet att vi hade flera busslass med supportrar från Tranås som var där och det var en enorm känsla. Vi vann, men oj vad det var spännande.

Oskarshamn det var ingen lätt ishall att arbeta i för där stod alltid en supporter från Oskarshamn med en stor trumma och dundrade på. Jag fick stoppa öronproppar i öronen för att överleva, men det gjorde ju också att jag inte alltid hörde vad spelarna hade att säga. Gissa om det var jobbigt, men den skönaste gången då vi vann över Oskarshamn var oj jag glömmer det aldrig för vår finsk/svenske tränare skrek att ni får väl inte vara rädda för den där hönan som dom hade hängandes i taket. Vi låg under med 6-4 och det var inte många minuter kvar, men hur vi än fick till det så innan slutsignalen lät så hade vi fått till 6-6. Det har gjort att jag alltid peppat laget för det är inte slut förrän pipan ljuder och det fick även en av våra tränare höra när han tyckte vi kunde åka hem efter andra perioden i stort underläge. Hallå 20 minuter kvar skärp dig gå ut och gör ditt jobb. Oj vad arg jag var, men vad skulle jag göra. Nä, vi vann inte den matchen.

Tingseryd och deras islada TAIF mot TAIF det var alltid kul, men en gång oj det var inte roligt och jag tror vi förlorade, men mitt minne är för att det var så grymt kallt den gången. Vattenflaskorna frös till is och killarna frågade efter sittunderlag och långkalsonger. Jag hade alltid massa extra kläder när vi skulle dit för det var så kallt och den här gången som alltid så fanns det musik, men den här gången körde de radio och det var inte vilken kanal som helst nä dom pratade finska. Ojjoj, vad kul det var!

***Första gången borta mot Sunne alltså hemma i Värmland!
Både mamma, syrran och mina syskonbarn kom på
matchen det var en grymt härlig känsla.***

Södertälje borta minns inte vilket år men jag var ute på isen 3 tillfällen om jag minns rätt. Ena gången hade målvakten fått en puck i huvudet och han såg groggy ut så jag sprang ut tar tag i hjälmen och tittar han rakt i ögonen. Det var inte lätt med gallret som dom har, men det var lugnt. Det var sällan jag sprang ut på isen, men ibland blev det ett måste. Jag var orolig att jag skulle drutta på rumpan, men ibland fick jag en arm att hålla i eller så trippade jag fram själv. Så eftersom jag sällan gav mig ut så uppmärksammades det när jag gav mig ut och det kom alltid några tjoarrop.

Oj, minns inte vilka som vi spelade mot hemma, men lyset slocknade på uppvärmningen har jag för mig så jag gav mig ut på ljusletarfärd. Lyset kom åter, men om ifall att för det blev verkligen mörkt när lyset gick så ville jag vara redo. Det hände det slocknade mitt i matchen och jag var redo med en hel hög värmeljus det kändes perfekt. Hur matchen gick det har jag glömt, men ändå ett minne att komma ihåg. En annan gång fick en spelare i bortalaget när dom var på besök i Tranås ett epilepsianfall och han säckade bara ihop i båset där han satt. Ingen fattade något eftersom han aldrig tidigare haft något eller om det hade varit flera år så ingen visste om, men vi löste det snabbt.

Ett tillfälle så kom domaren och begärde hjälp han hade fått nackspärr på väg till Tranås. Jag minns att jag blev väldigt nervös och det skulle gå fort så det blev lite halvdassigt, men han fixade matchen.

Det finns många minnen det poppar bara upp fler och fler, men får räcka så.

Ishallskänsla

Känslan att få gå in i ishallen en varm sensommar dag vilken härlig känsla. Första gången killarna fick gå på is var dom som kalvar på grönbeta. Att få plocka fram kläderna och fara upp till ishallen gjorde mig oerhört lycklig. Det var samma visa varje år jag blev jättenervös även om jag hade kollat av lite sommarträning så hade jag inte så mycket att göra när vi inte var på is. Så när det blev dags så var det en stor pirrig känsla "får jag vara med i detta". Jag hade inte gjort bort mig året innan och nu startade en ny säsong. Känslan av att lära känna nya spelare och tränare, kanske nya materialare och så alla gamla härliga som varit med året innan.

Att få kliva in i en ishall vår egna och känna sig hemma och där jag gärna klev ut och välkomnade bortalaget och tog en kram av spelare som tidigare varit med i vårt lag. Att få en kontakt med domare, tränare och bortalagets materialare var för mig väldigt viktigt. När vi var på bortamatch snabbt kolla av läget och få veta om vi hade en läkare eller vem jag kunde vända mig till om något skulle hända. Det var bara för mig att skippa osäkerheten och vara proffsig för att skapa en bra kontakt. Här gällde det också att vara klar och tydlig och inte låta läkare söla med våra spelare när vi var på bortais

Under mina år hade jag ofta bortamatcherna, men jag kunde sällan hålla mig borta från våra hemmamatcher så jag fanns alltid som en extraresurs om något skulle hända. Det kunde också hända att bortalaget inte hade med sin massör/sjukvårdare och självklart ställde vi upp för varandra för jag visste att vi fick det tillbaka.

Jag ville bli bättre

Jag minns när jag hade bestämt mig för att sluta för jag skulle till Bosön och läsa vidare till idrottsmassör. Laget hade samlat ihop till en present och jag fick den på en bortamatch i bussen. Det var så gulligt nog för jag hade föreställt mig kanske ett par hockeyhandskar i paketet med allas autografer på, men nä ett glasfat. Det hade varit kul med hockeyhandskarna men jag är oerhört tacksam för presenten.

Jag kom tillbaka när jag kom hem igen och det var ju lika bra. Jag hade haft förhoppningen om att på Bosön där kommer jag få en bra utbildning och kanske en möjlig kontakt till elitserien. Jag tyckte inte det var någon konstig fråga jag ställde till en i AIK. Kunde jag få komma ut och göra lite praktik? Men det otroliga var att personen jag hade frågat inte själv vågade lämna svaret utan han meddelade min lärare som i sin tur fick förklarade att nä det var för riskabelt att ha en kvinna i båset.

Det som istället dök upp lite som plåster på såret och det är väl det bästa minnet från den tiden var när jag och en kurskollega fick möjligheten att komma ner med ett par bänkar och erbjuda Djurgårdens herrlag massage. Vi hade nog också tjatat lite eftersom vi hade bakgrund inom idrottsvärlden att hallå så till slut dök möjligheten upp för att få tyst på oss. Det roliga var att de som fick massage av oss var väldigt nöjda och jag vet inte vem som hade äran jag eller Challe Berglund men hans kommentar var att kanske jag skulle fortsätta med hockeyn om jag får sånn här massage och jag hade helt klart inte varit snäll mot honom. Jag och min kursare hade haft en otroligt häftig upplevelse helt klart ett hockeyminne för livet.

Åter i TAIF

Så jag kom hem igen och fortsatte ett tag till hos mitt TAIF. Vi åkte ner i div 1 tyvärr. Jag tyckte TAIF var ett mycket bra allsvenskt lag när vi hade rätt tränare, spelare och pengar. Jag vet det är många saker som kan påverka ett lags framfart, men jag skulle gärna vilja se laget nå nivån av allsvenskan igen för det är helt klart roligaste serien tycker jag.

Sammanfattning

Att se sig själv på första lagfotot och egen bild i matchprogrammet det kändes stort. Att bli intervjuad av tidningen helt klart häftigt. Att höra sig själv i Tranås Närradio oj och ups.

Få kommentarerna från lagkompisar att jag var en självklarhet i laget och att jag även verkligen hade deras backup. Att jag fick lära mig att tåla det mesta som händer i ett herrlag och som gjorde att tom jag kunde chocka med små grodor då och då.

Det finns många härliga minnen som jag kommer att bära med mig resten av livet. Det finns många härliga erfarenheter och möten med människor som jag aldrig kommer att glömma. Det var en tid där jag gick in som en väldigt blyg Tina till en hockeyTina som njöt och som kände sig som en del i en helhet.

Jag kan bara säga tack till alla i TRANÅS AIF hockey under tiden 1998-2004 då jag hade min aktiva tid. Vissa av er vet att ni var med i att förändra mitt liv andra har ingen aning om hur mycket dom gjorde. Alla bortalag och alla andra inom hockeyvärlden som gav mig en enorm terapiform är jag väldigt tacksam för. Dörrar öppnas och 2004 var det dags att stänga en dörr till något som varit en stor möjlighet. Det var helt otroligt att jag fick möjligheten och att jag vågade tacka ja och att jag fortsatte tacka ja och tog något jag älskade att få göra, men ändå som ofta gjorde mig lite chockad får jag vara med här? Så tacksam.